

Pija är tacksam för att dramat på skärgårdsön trots allt fick ett lyckligt slut. "Om jag hade varit ensam när det hände skulle jag inte ha överlevt."

Pija fick ett huggormsbett

Jag kände halsen svullna igen – sedan blev allting svart

Pija och några vänner var på väg för att ta ett nattdopp i den ljumma sommarnatten när hon blev biten i fingret av en orm. En snok, trodde Pija, och brydde sig först inte så mycket. Men efter en stund började hon att må fruktansvärt illa...

Text: BIRGITTA LIDWALL WIİK
Bild: TOMAS BERGMAN, PRIVAT

När Pija Johansson, 43, tar emot i pojkvännen Mikael Pamréns, 48, nybyggda hus i Luleå sträcker hon fram vänsterhanden för att hälsa. Hennes högra arm är fortfarande blå och vätskesvullen och långfingret är omlindat med gasbinda.

Ute på den soliga altanen lättar Pija på bandaget för att visa hur fingret ser ut nu, två veckor efter det ödesdigra ormbettet.

– På det blå området har jag ingen känsel alls och doktorn kan inte säga om jag någonsin kommer att få tillbaka den.

Pija skakar på huvudet och konstaterar att det inte spelar någon roll hur det blir med den saken.

– Lite känselbortfall är ju ingenting emot hur illa det kunde ha gått. Läget var riktigt allvarligt och om jag hade varit ensam på ön skulle jag inte ha överlevt.

Hon är Eskilstunatjejen som tidigt fick lära sig att snokar är helt ofarliga, och som barn lyfte hon dem i svansen. Hemma var ju snokar betydligt vanligare än huggormar.

Att det över huvud taget inte finns snokar i Norrbotten lärde hon sig inte förrän den där ödesdigra natten på skärgårdsön utanför Luleå.

– Vi hade åkt till Klubbviken för att delta på en festkväll. Vi skulle sova i tält, men efter att festen var slut var natten ännu så ljum och skön att vi bestämde oss för att ta ett nattdopp, berättar Pija.

Det var hon, pojkvännen Mikael och en kompis till dem, Jocke, som gav sig av till stranden. Efter att de badat ett bra tag kom de på att de ville avrunda natten med ett bastubad. Mikael gick i förväg för att få i gång den allmänna bastun.

När Pija och Jocke promenerade längs stigen mot anläggningen fick Pija syn på en orm. Den var ganska smal, liten och helt svart.

– En snok, tänkte jag och lyfte upp den i svansen. Den slingrade sig lite och plötsligt kände jag hur det högg till i fingret. Det kändes som ett kraftigare nålstick.

Reflexmässigt släppte Pija taget om ormen och kompisarna fortsatte sin promenad mot bastun. Pija, som ju lekt med ormar

Dagarna efter att Pija fick komma hem från sjukhuset vilade hon ut hos sörbon Mikael.

Pija minns sina plågsamma tio dygn på sjukhuset med fasa. Smärtan var den värsta hon upplevt och kroppen svullnade så att hennes vikt ökade med 13 kilo.

"Jag har aldrig haft så ont förut"

som liten, tyckte inte att det där var något att ta notis om.

– När vi kom fram till bastun berättade jag för Micke att jag blivit ormbiten men vi tänkte inte mer på det. Fingret hade en liten rodnad och vi kunde se två små ingångshål där tänderna gått in men det var inget mer med det.

Väsande andning

Trion satt och småpratade om ditt och datt i den ångande varma bastun när Pija plötsligt började känna sig illamående. Honsprang ut ur bastun och började kräkas våldsamt men när hon kände halsen svullna igen gick det inte längre att kräkas.

– Efter det blev allt svart och jag minns ingenting förrän jag vaknade på sjukhuset, säger Pija och lämnar över ordet till Mikael som kommit hem från jobbet och anslutit sig vid bordet på den soliga altanen.

Han skakar på huvudet och säger att allt fortfarande känns överkligt, som om det är någon annan som upplevt dramatiken där på skärgårdsön.

– Framför våra ögon började Pijas ansikte att svälla i ett rasande snabbt förlopp. Läpparna blev enorma och ögonen svullnade igen helt och hållet. Om jag inte hade vetat att det var Pija hade jag aldrig känt igen henne.

Mikael säger att hjärtat bultade hårt innanför bröstkorgen på honom medan han la Pija i framstupa sidoläge. Han berättar att

övervakades hela tiden av sjukvårdspersonalen. I bara badshorts och T-tröja följde Mikael med i båten till land där en ambulans väntade. Tält, kläder och värdesaker blev kvar på ön.

Mikael beskriver lättningen när sjukvårdarna tog över. – Nu hängde inte Pijas överlevnad längre på att jag tog rätt beslut, det kändes tryggt och hela vårdkedjan fungerade jättebra, säger Mikael.

Fick motgift
På sjukhuset las Pija in på intensivvårdsavdelningen där hon behandlades med motgift i form av ormserum, och det första hon minns är att hon vaknar och ser att hon befinner sig på ett sjukhus och har dropp och slangar överallt. Hennes minneslucka sträcker sig över fem, sex timmar.

– Jag fattade inte varför jag var där men mådde fortfarande så fruktansvärt illa att jag inte kunde tänka på något annat. Senare berättade personalen för henne att hon blivit biten av en huggorm och drabbats av en svår allergichock. Personalen hade aldrig varit med om att någon reagerat så kraftigt tidigare.

När Pija ringer för att berätta för sina barn Charlie, 22, Philip, 20, Amanda, 18, och Saga, 14, att hon ligger på sjukhus tonar hon ner dramatiken och när de kommer på besök försöker hon upprätthålla fasaden.

– Men jag var väldigt orolig. Jag hade mycket svåra smärtor,

Långfingret som attackerades av huggormen är fortfarande svullet och blått och Pija saknar känsel i fingret.

jag har aldrig haft så ont förut. Jag fick blodförtunnande medicin eftersom serumet kan orsaka blodproppar, och den oförklarliga vätskesvullnaden gjorde att jag ökade 13 kilo i vikt.

Pija berättar att svullnaden dessutom flyttade på sig och hela tiden uppträdde på nya platser i kroppen.

Att se sin mamma i sjukhus-sängen blev omtumlande för barnen och Mikael tog med sig dem utanför sjukhusområdet en stund för att prata igenom allt som hänt. När de fick komma upp på rummet igen kändes allt bättre.

– Jag berättade vad som hade hänt och de fick ställa frågor och på så vis avdramatiserade vi händelsen, säger Mikael.

Pija fick ligga kvar på sjukhuset i tio nätter. Såväl blodvärde som njurprover var mycket dåliga och Pija fick genomgå en blodtransfusion för att komma till rätta med dem.

– Det är otroligt att ett ormbett kan få så svåra konsekvenser, säger Pija och skakar på huvudet. Hon har bara varit hemma i två dagar när vi träffas och är fortfarande sjukskriven.

Men rädd för ormar har hon inte blivit.

– Jag kommer aldrig mer att röra en orm, men det handlar inte om rädsla. Bara sunt förnuft. ■